

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 35. Mt. XVIII

Rugp.-August 27, 1938

LTŠK va. št.
respublikos
biblioteka

XII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

EVANGELIJA

šv. Luk. 10, 23—37.

ANUO metu Jėzus tarė savo mokytiniais: Palaimintos akys, kurios mato, ką jūs matote. Nes sakau jums: daug pranašų ir karalių norėjo matyti, ką jūs matote, bet nematė, ir girdėti, ką jūs girdite bet negirdėjo. Štai vienas įstatymo žinovas ėmė jį gundyti ir sakė: Mokytojan, ką aš turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą; Jis paklausė jį: Kas parašyta įstatyme? Kaip skaitai? Tas atsakydamas, tarė: Mylėsi Viešpatį, savo Dievą visa savo širdimi, visa savo siela, visomis savo jėgomis, visomis savo mintimis ir savo artimą, kaip pats save. Jis jam tarė: Gerai atsakei; tai daryk ir būsi gyvas. Bet anas, norėdamas pats save pateisinti, tarė Jėzui: Ir kas gi mano artimas? Atsiliepdamas Jėzus tarė: Vienas žmogus ėjo iš Jeruzalės į Jeriką. Jis pateko tarp galvažudžių. Tie apiplėšė jį, ir sužeidė jį, nuėjo sau, palikdami jį pusgyvį. Atsitiko, kad tuo pačiu keliu ėjo vienas kunigas ir matydamas jį, praėjo. Taip pat ir levitas, atsiradęs toje vietoje, jį matė ir praėjo. Vienas gi keleivis samaritonas ėjo pro jį ir jį

LEKCIJA

2 Kor. 3, 4—9.

BROLIAI: Tokį pasitikėjimą Dievu mes turime per Kristų, ne kad mes būtumėm savaime tinkamai ką nors manyti lyg iš savęs, bet mūsų tinkamumas yra iš Dievo, kurs ir padarė mus tinkamus būti naujos Sandaros tarnais ne raide, bet dvasia. Nes raidė užmuša, dvasia gi gaivina. Jei mirties tarnystė, raidėmis pažymėta akmenyse, buvo tokioje garbėje, kad Izraelio vaikai negalėjo pažvelgti. Mozės veidą dėl jo veido spindėjimo, kurs tačiau turėjo išnykti, kaip gi ne bus didesnėje garbėje dvasios tarnystė.

pamatęs buvo gailestingumo sujudintas. Jis prisiartino, aprišo jo žaizdas, užpylęs aliejaus ir vyno, užkėlė jį ant savo gyvulio, nugabeno į užėigą ir rūpinosi juo. Kitą dieną jis išsiėmė du denaru, padavė užteigos savininkui ir tarė: Rūpinkis juo ir jei ką viršaus išleisi, aš sugrįžęs tau atiduosiu. Kas iš šitų trijų tau rodosi buvęs artimas to, kurs pateko tarp galvažudžių? Jis atsakė: Tas, kurs jam parodė gailestingumo. Jėzus jam tarė: Eik ir tu daryk panašiai.

Parašė Kun. Al. Bublys, M. I. C.

Kelias Tikrojon Laimėn

(Tęsinys)

XXII.

Krikščionys Katalikai

RASIT ir jums, skaitytojan, nekartą teko girdėti iš laisvamanių burnos, kad jie esą krikščionys ir katalikai; o jau iš žmonių, kurie retai teateina bažnyčion, o dar rečiau eina išpažinties ir artinas prie Dievo stalo, tai nuolatos gali išgirsti tą tvirtinimą, kad jie esą tikriausi katalikai, nes ir knygoose taip yra parašyta! Daug kas knygoose yra parašyta, o ar visa kuo galima tikėti? Gi knygoose yra pažymėta, jog tu esi Lepšins-

kis, o iš tikrųjų, tai esi tikriausias Lepšys!

Taigi, čia bus pravartu pasikalbėti apie tai, kas gali ir turi teisės vadintis kataliku.

Jeigu mes norime pasivadinti bet kokios draugovės nariais, tai mes turime įsirašyti šiton draugovėn, jei mus priims, o po šio tai jau griežtai prisilaikyti draugovės įstatų ir rūpintis jos gerove, kadangi, jei kas neprišilaiko jos įstatų, o dar labiau, jei kas kenkia jai, tai toksai paprastai esti išmetamas iš draugovės narių.

Panašiai būva ir R. K. Bažnyčioje, kadangi ji yra bendrovė tikra šio žodžio prasme: ji yra tikinčiųjų katalikų draugovė, ku-

rion įsirašome tam tikru būda, būtent, primdami šv. Krikšto Sakramentą, kuris šio dėliai ir vadinasi vartais, pro kuriuos įeinama Į Bažnyčion. Dėlto tai ir šv. Raštas (Ap. D. 2, 41) 3000 apsikrikštijusių per Sekmines žmonių tučiuojau pavadino Bažnyčios nariais.

Be šio dar, reikia būtinau prisipažinti prie priklausymo Bažnyčiai. Kas, pavyzdžiui, atsiskyrė nuo Bažnyčios, pasidrodamas kokiais erezijai, tasai jau nebelaikoma kataliku, kad ir nėra laisvas nuo pildymo duotųjų per krikštą pažadų; šitoksai yra lygus kareivini, iš savo pulko perbėgusiam priešų stovyklon!

Tai gi, nepriklauso R. K. Bažnyčiai stabmeldžiai, žydai, atskalūnai, eretikai ir, kaip kad mūsų laikais, visi laisvamaniai, ar šiaip jau Bažnyčios priešai. Tačiau, netikėlių katalikų, katalikiškai apsikrikštijusių vaikai laikoma katalikais, kol užaugs neatsimeta nuo katalikų Bažnyčios. Šio dėliai šv. Augustinas sako, jog krikštas esąs tiktai tikrosios Bažnyčios gerybė (turtai).

1. Iš kur atsirado krikščionių vardas

Žodis "krikščionis" reiškia tą patį, ką ir Kristaus mokinys. Iš pradžių krikščionis vadindavo "nazariečiais", nuo miesto Nazareto, Jėzaus Kristaus gyvenimo vietos, ar "galiliečiais" (svetimtaučiais), kadangi žydai buvo manę, jog Galiliejai buvusi Kristaus tėviškė.

Iš Ap. D. knygos (11, 26) mes sužinome, jog Kristaus pasekėjai pirmą kartą pavadinti "christiani", t. y. pateptieji krikščionys antiochijoje. Mes labai teisingai vadinau mės krikščionimis, t. y. pateptaisiais, kadangi esame patepti, lyg kad Kristus, ir tai išvidiniai šventosios Dvasios, o išviršiniai per šv. Krikštą. Pagaliau, mūsų uždavinys yra tai tapti panašūs Kristui: "Nes kuriuos jis iš anksto pažino, tuos iš anksto ir paskyrė, kad jie būtų tos pačios išvaizdos, kaip jo Sūnaus paveikslas, kad jis būtų pirmgimys daugelio brolių tarpe" (Rom. 8, 29). O šv. Grigalius Nazianzietis sako: "Mes turime vardą ne iš žmonių, bet iš Dievo!"

Jėzus Kristus tikinčiuosius vadina dvasiinių ganytojų priežiūrai pavestomis avelėmis. Kadangi avelė yra kantri, tai ir Kristus, šitaip pavadindamas tikinčiuosius, norėjo pažymėti, jog krikščionys turi būti nuolankūs.

Jis prilygina tikinčiuosius žuvims, kadangi Apaštalus vadina žvejais sielų, o Dangaus Karalystę prilygina žvejų pilnam žuvų tinklui.

Romos katakumbosose (požeminiuose urvuose) ant krikščionių karstų dažnai galima pamatyti nupieštas žuvis. Prilyginimas žuviai yra labai tinkamas, kadangi, kaip kad žuvis gimsta vandeny, taip lygiai ir krikščionys atgimsta krikšto vandeny.

Čia manau, bus ne pro šalį priminti, jog graikų kalboje žuvis vadinasi "ichtis", (graikų rašlyvoje "ch" sudaro tiktai vieną raidę, o ne dvi, kaip kad lotynų) ir susideda iš penkių raidžių, kurios sudaro kaip tik pirmąsias raides žodžių, graikų kalboje reiškiančių "Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, Išganytojas"; šio dėliai ir žuvies atvaizdas reikšdavo Jėzų Kristų, Išganytoją. Persekiojimų metu, krikščionys pažindavo kits kitą, nupiešdami žuvį.

2. Kas gali vadintis kataliku

Tikrasis krikščionis katalikas yra tiktai tasai apkrikštytas R. K. Bažnyčios narys, kurs iš tikrųjų rūpinasi ir stengiasi įsigyti amžinąją laimę, kas reiškia: tvirtai tiki Bažnyčios mokslu, griežtai prisilaiko Dievo ir Bažnyčios įsakymų, priima šventuosius Sakramentus ir meldžiasi į Dievą Bažnyčios nustatytu būdu.

Nemaža randasi žmonių, sakančių: "Aš esu katalikas, tačiau, šios, ar tos, ar anos mokslo dalies nepripažįstu, kadangi nematau reikalo šventomis dienomis susilaikyti nuo sunkaus darbo, klausyti šv. Mišių, prisilaikyti pasninkų ir t. p." Šitokio žmogaus tikėjimas galima prilyginti svyruojančiu pamatų trobai; gi varpelis nustoja savo skambos, jei jis yra kad ir nelabai įdužęs; visas kūnas darosi liguistas, jei kad ir vienas sąnarys yra sugedęs; viena netikra gaida gaidina visą muziką, rėžia ausį! Lygiai taip yra ir su tikėjimu: atmesdami kad ir tik vieną tiesą, tuo pačiu atmetame ir visą tikėjimą. "Kas nors laikytų visą įstatymą, praskalstų gi vienu dalyku, tas yra kaltas visais. Nes tas, kurs pasakė: Nesvetilnoteriauk, pasakė taip pat: Neužmuši!" (Jok. 2, 20-21). Lygiai taip pat: kas atmeta vieną tiesą, tas nusideda prieš visas kitas!

Tai gi, nėra tikras katalikas, kurs nežino

bent aplamai pagrindinių tikybės tiesų (dogmatų), o ypač tų, kurios katekizmuose yra vadinamos tiesomis, be kurių žmogus negali būti išganytas. Gi tik pagalvok: argi galima pavadinti tapytoju toksai žmogus, kurs neturi supratimo apie reikalingiausius tapybai dėsnius? ar gali vadintis gydytoju žmogus, neturįs supratimo apie gydymą svarbiausiųjų bent ligų?

Kataliku irgi negali vadintis toks, kurs negyvena pagal katalikų tikybės reikalavimus. Kristus yra pasakęs žydams: „Jei jūs esate Abraomo vaikai, tai ir darykite Abraomo darbus!“ (Jon. 8, 39). Panašiai galima pasakyti kiekvienam katalikui: „jei esi krikščionis katalikas, tai ir gyvenk Kristaus nustatytu būdu, kadangi, anot šv. Grigaliaus Nazianziečio, nekatalikišku gyvenimu mes nustojame teisės vadintis katalikais. Tikrais katalikas turi melstis ir priiminėti šv. Sakramentus; jeiga šitaip nesieltgia, tai tampa panašus kareiviui, kurs nenešioja ginklo, ar amatninkui, kurs nevaro savo amato!

Deja! Kiek tai lietuvių, kurie net ir didžiuojasi tuomi, kad jie nepildą tikybės įstatymų, akiplėšišškai tvirtindami, jog jie esą katalikai, „tik ne tokie mulkia, kaip kad kiti, ir ne tokie tamsuoliai!“ Jie tik iš vardo katalikai, tačiau, iš tikrųjų, tai jie tikri stabmeldžiai. Jie drąsiai galima pavadinti stabmeldiškais (pagoniškais) katalikais!

3. Katalikų teisės ir bausmės

Priklausymas R. K. Bažnyčiai duoda savo nariams tikrų teisių; tačiau, užtatai uždeda ant katalikų ir tam tikras priedermes ir pareigas.

Katalikai turi teisės reikalauti, kad jiems būtų sakomi pamokslai, laikomos šv. Mišios, dalinami šv. Sakramentai, turi teisės dalyvauti pamaldose, atlaiduose, būti palaidoti katalikiškai, pagal Bažnyčios nustatytas apeigas.

Čia matau reikalo priminti gan keistą reikalavimą tokių, kurie gyvendami nepripažįsta reikalo atlikti katalikiškas priedermes, tačiau, šitokiems mirus, jojo giminės, kad ir laisvamaniai, veržte veržiasi į katalikiškąsias kapines, reikalaudami palaidoti nabašninką sa visomis katalikiškomis apeigomis! Gi koksai gyvenimas, toksai ir palaidojimas! Bažnyčia varu nieko neverčia būti katali-

ku; tačiau, kas sutinka laisva valia jai priklausyti, tas tuo pačiu apsiima būti paklusnus jos patvarkymams ir taisyklėms. O kas šito neprisilaiko, tasai gali susilaukti net ir ekskomunikos, arba išmetimo iš Bažnyčios narių. Šiuo atveju šitoksai neva katalikas nustoja visų Bažnyčios malonių.

Istorija mums parodo, jog šitokios ekskomunikos, t. y. bažnytinės bausmės būdavo uždedamos net ant ciesorių, ir šie būdavo priversti pasiduoti joms! Taip, pavyzdžiui, ciesoriui, Teodosiui šv. Ambrosius neleido įeiti bažnyčion dėl to, kad ciesorius be reikalo buvo išžudęs per 7000 nekaltų žmonių. Kai ciesorius, besiteisindamas priminė šv. Ambrosiui Dovidą nuodėmes, tai šis šventas vyskupas atsakė: „Tu sekei Dovidą nuodėmėmis, tai dabar sek ir Dovidą atgailą!“ Ir ciesorius buvo priverstas pasiduoti bausmei. Ir kas įstaba, tai tas, jog bičiuliški santykiai tarp šiųdviejų ne tiktai nesuiro, bet dar sustiprėjo! Ir iš šv. Rašto žinome, jog šv. Paulius išmetė iš Bažnyčios narių ištvirtėlį korintietį, kaip skaitome jojo laiške į Korintiečius (5, 5).

Aišku, jog R. K. Bažnyčia, būdama draugovė pilna šio žodžio prasme, lygiai, kaip kad ir visos kitos draugovės, turi pilnos teisės iš savo tarpo prašaimti neprisitaikančius draugovės įstatų, ar kenksmingus jai narius. Taigi, visi, kurie prisideda, ar palaiko prieštikybines draugoves, jau tuo pačiu tampa ekskomanikuoti ir nustoja visų Bažnyčios teikiamųjų tikriesiems katalikams malonių!

Štai, skaitytojau, iš viso iki šiol pasakytą, galima suprasti, kaip aukštai stovi mūsų Bažnyčia ir kaip pasitikimas yra jos skelbiamas mokslas. Jis yra ne dvasininkų prasmintytas, bet paties Jėzaus Kristaus mums paduotas mokslas!

Tačiau, čia ne vienas dar gali man prikišti: „Gi tamstytė nuolatos privedžioji tai šv. Rašto, tai Bažnyčios Tėvų ir kitų teologų žodžius savo išvedžiojimams prirodyti. Iš kur aš galiu būti tikras, jog šv. Raštas neklysta, ar kad ir šventų mokslinčių pasakojimai?“

Na, tai ir pakalbėsime sekančiuose pasikalbėjimuose apie tai, kad jau nebebūtų jokių abejonių.

Motinos Malda Išklausyta

BUVO graži naktis. Žvaigždutės, lyg gėdydamosi mėnulio šviesos, blankiai mirksėjo. O jis, tarsi išskobtas samtis, atvir- tės juokėsi iš jų ir, atbulas traukdamasis prie pasislėpusio horizonto miško, pranašavo artėjant rytą, savo nublukusia šviesa migdė jau bundančius iš miego šunis, kurie pasirožavę žiūrėjo į jį užmiegotom akim, kėsindamiesi sudramsti nakties tylą.

Šalia geležinkelio nedideliais žingsniais ėjo moterėlė. Nedidelė. Kiek palinkusi, vargiai karėsi priekin užpustytu taku. Ji skubėjo ant pirmųjų šv. Mišių-rarotų. Atrodė kad meldėsi, nes retkarčiais, tarp sušalusio sniego girgždėjimo garsų, pasigirsdavo atydziai tariamas Marijos vardas.

Po valandėlės, kai kunigas prie paskendu- sio žvakių bei elektros lempučių šviesos altoriaus laikė šv. Mišias, ji jau meldėsi ne- toli klausyklos. Atlikusi išpažintį ir priėmu- si šv. Komuniją, sagrįžo ton pačion vieton, arti Marijos altoriaus, tarsi turėdama ką ypatingo pasakyti Sopulingai Motinai, kuri ašarotom akim žiūrėjo į savo žaizdotą, ant kelių paguldytą Sūnų.

Moterėlė — gūnazisto motina — guodžia- si motinų Motinai. Ji tiek vargo ir prakaito jo gerovei paaukojusi, ši rytą pasiryžo prie tos kančios, bet brangios gyvenimo aukos

pridėti dar šią vargingą kelionę, šią išpa- žintį, šv. Mišių auką bei patį Jėzų, esantį šv. Eucharistijoje ir tai visa paaukoti Sopu- lių Karalienei, kad globotų jos mylimą sū- nų; motinos širdis negali neatjausti savo vaiko, besiblaškančios jaunatvės kovose, ar- tėjancio gyvenimo kryžkelėn kur nuo vieno pasakimo pareina ateitis, net amžinybės lai- mės. Prisiminusi vaikystės dienas, pravirko. Juk ji jam gero linki, trokšta jam laimės, nori, kad būtų doras, geras, kad būtų... na žinoma, kunigėlis. Pasidrąsinusi — mat, jau gimnazistas — paragino. Prie žodžio “ku- nigėlis” dar pridėjo vienuolis su barzda — misijonierius. O šis, septintokas, jau gyva- plaukius nuo smakro grandas, kitokių “i- dealy” galvą prisikimšęs, negražiai ją išjuo- kė. Suskaudo motinai širdis, bet nenusiminė, tik, pasitraukasi kambarėlin, suvilgė ašarom ražančiaus karolėlius, turėdama tikrą viltį, kad jos sūnelis bus geras, geras žmogus. Da- bar ji meldėsi... Meldėsi, kaip gali tik mo- tina melstis, motina, kuri gimdydama statė savo gyvybę į pavojų, kuri visą gyvenimą paaukojo, kuri verčiau mirti sutiktų, nekaip matyti sūnų, pražudžiusį savo sielą. Ir ver- tės iš širdies malda, malda tyra, lyg nekal- tės kūdikio žvilgsnis.

“Marija, ar Tu užmiršai kada tą, kuris šaukėsi Taveš” pasigirdo pasbalsiai ištarti žodžiai. “Juk, negirdėta nuo amžių...” tę- sėsi toliau skausminga prašymo melodija, ir atrodė, kad galo nebus. Eidamas klebonas iš klausyklos, viską stebėjęs, pašnibždėjo au- sin, kad nenusimintų, nes Marija tikrai iš- klausys. Kiek krūptelėjo, lyg nesuprasdama, kaip jos “tyliai” išreikštas mintis atspėjo, bet nesumišo. Dar kiek pasimeldusi atsisto- jo visai neabejodama ir rami, neatkreipusi kitų dėmesio, išėjo.

* * *

Gegužės mėnuo. Dvelkė lengvutis vėjelis, nešiodamas vos pražydusių gėlių kvapą. La- kai pasipuošę žaliu kilimnu, lyg gyrėsi greti- mam miškui savo grožiu, kuris, tarsi, norė- damas lenktyniuoti, išstatė pakraštyj, it sar- gybinius, svyrnuonėlius berželius bei alksnius, spėjusius užsidėti pirmuosius, žalsvaosius baltinius. Pamiškėj, ant pradžiuvusios žemės,

sėdėjo moksleivio uniformoj jaunuolis. Iš pirmo pažvelgimo atrodė tikras svajotojas. Galvą ranka parėmęs kažką mąstė. Kartais ji pasviravo priekin, akys sužibėdavo, lyg kažką ypatingo išvydusios, lyg norėdamos perverti plaukiančius danguj debesėlius, lyg su ilgesia trokšdamos kažko. Labiau pastebėjus, atrodė rimtai susimąstęs. Neįstengė jo išblaškyti nei gegutė verksmingai užkukavus, nei begėdė šarka, išdrįsus iš jo rimtumo nusikvatoti. Tai buvo Antanas, mums jau pažįstamos moterėlės sūnus. Šiandie savotiška nuotaika. Greit jo mintys nuklydo ateitin. Juk už metų ir jis baigia gimnaziją. O kas toliau? Jam pasidarė neramra. Norėjo kur nors nuo savęs pabėgti. Nutarė mieste paslampinėti. Netyčia pasuko į kitą miesto pusę, kur, apart nedidelių vienaaukščių namelių, įlindusi tarp aukštų medžių ir apsibarikadavusi mūro tvora, tūnojo senutė bažnyčia. Jam ji — nei šilta, nei šalta. Tik netoliese gražus pušynas viliojo. Eidamas bažnyčios gatvele matė daug einančių: jaunų ir senų, inteligentų ir paprastų žmonių. Susijdomavo. Ilgai galvoti nereikėjo. Nuaidėję varpų garsai, davė suprasti, kad laikas į pamaldas. Bažnyčios dar nebijojo. Pasuko į šoną, norėdamas užpildyti širdį įsiviešpatavusią tuštumą bei atgaivinti jau stingstančią, suvargusią dvasią. O tarp kitko, pasiprašyti palaimos ateičiai. Įėjęs, kiek nustebo, radęs sausakimšą. Susiradęs tuščią vietelę, atsisėdo. Netrukus išėjo sudžiūvęs kunigiokas, apsisiautęs balta, lelijos spalvos kapamaldų laikyti.

Bažnyčia skendėjo vainikuose; papuošta mylinčių Marijos dukterų. Per mažyčius, dažytus langelius veržėsi paskutiniai saulutės spinduliai, altorius tirpo žvakių jūroj, o giliau, lyg nišoj, baltų lelijų ir rožių miške, glūdėjo paauksuotais rūbais Dievo Motinos paveikslas. Ji taip ramiai žvelgė į visus, lyg, iš tikro, norėdama patvirtinti savo ištikimo tarno žodžius, kurie meile grįsti ir šlifuoti, kaip švelnus triūnito garsas, skambėjo tvankioj tyloj. Rodos, netik inteligentės ridikralių nebedarinėjo, bet ir seni, nors reti, kaimiečiai tyliau nosis valė, o davatkėlės, kurios ir pamokslo klausėsi ir ražančių per pirštus traukė, tyliau virpino lūpas, su laikydamas bet kokį šnabzdėjimą.

“...Aš esu saldžiosios meilės Motina. Ateikite pas mane visi, jums suteiksiu paguodą bei suraminimą..., jums būsiu kelrodis ir apsauga...” nuaidėjo skliautais, o Marijos veidas, lyg šypsnyks nuskrido. Kai kurie net kvapą užėmę klausėsi.

Jaunuolis paskendo mintyse: ne apie varkūšką ir ne apie aviaciją, o tik apie Mariją. Pakilus pirmiem smilkalo dūmams, su graudingais vargonų atodūsiomis liejosi iš jaunos krūtinės karšta atsidavimo malda Marijai.

“...Motina meilingoji... Motina geroji patarėja... Nusidėjėlių gynėja... Melskis už mus...” bangavo vienas posmas po kito Skaisčiosios Panelės garbei. Antano širdis sugniužo. Pravirko... Nepaisė, kad gali atkreipti dėmesį dviejų pudruotų panelyčių, kurios “po pat nosim” sėdėjo, nepaisė, kad jis jau ne kūdikis, nešiojamas ant motinos rankų, bet ūgterėjęs, o dar moksleivis. Verkė užsindėjęs skarele veidą. Bėgo ašaros lyg atbalsis širdies skausmo, lyg atbalsis nuvargusio jaunuolio žūtbūtinėj kovoj, nebežinėjusio iš kur stvertis jėgų, stovint kryžkelėj, į kurią pusę sukt, kad nežūtų jo vienintėlė, brangi siela.

Po pamaldų ilgai dar meldėsi amžinosios lempelės šviesoj. Pro jo akis, lyg filma, praslino visas žmogaus gyvenimas, pasaulio džiaugsmas bei garbė, ar pasaulietiška laimė ir pasijuto, kad šioj žemėj viskas, išskyrus meilės ir pasiaukojimo tarnystę Dievo garbei, — tuštybių taštybė ir dar kartą tuštybė.

“...Marija, jei tavo Sūnaus tokia valia, ugdyk manyj tą kibirkštėlę. Geriau šandie, negu rytoj, kuomet, gal, būsiu jau padaręs apgailėtiną žingsnį, kurio nebeatitaisysiu per visą gyvenimą”. Buvo paskutiniai jo maldos žodžiai.

Praėjo keletas mėnesių, traukinys šnypšdamas dūmė laukais, veždamsis su savim ir Antaną — “aviatorių” tik ne į aviacijos mokyklą, ar kokią šventę, bet į šio pasaulio oazę — vienuolyną, nes jo sieloj sušvito brangi liepsnelė: blaškytis ne lėktuvu erdvėse, bet sklaidyti pasiaukojimo, meilės jėga su kryžium šio pasaulio veidą apgaubusius ūkus.

O, motina, ką gali Tavo motiniška malda!

Marija, ar Tu užmiršai kada karis šaukėsi Tavęs?!!

Kaz. Bradūnas

GYVENIMAS - GRAŽIAUSIS PAMOKSLAS

NE vienas katalikas nusiskundžia, kad dabartiniai laikai daugelį tikinčiųjų atitraukia nuo Dievo, atšalėliai stengiasi pakasti Bažnyčios pamatus. Atrodo, Dievo Apvaizda pamiršo nuskurėlę žemę, nedorėlių šėlimams nebeužkerta kelio. Čia pamirštama, kad ne žmonėms susekti Dievo planai, ne žmonių reikalas Jį mokyti. Viešpats per pranašą Izaiją kadaise įspėjo: "Mano mintys — ne jūsų mintys, ir mano keliai — ne jūsų keliai" (Iz. 55, 45).

Pasaulyje yra daug blogio, o tai todėl, kad žmogaus prigimtis yra silpna, greit pasiduodanti viliojančiai pagundai. Tokiu būdu ir geri katalikai be blogos valios sėja pikto sėklas žemėje.

Tačiau Dievas pakenčia visas nedorybes, nors jų nemėgsta, jomis bjaurisi ir už jas užkietėjusius baudžia be pasigailėjimo. Žinome paikybėn pasikėlusių angelų likimą, tvaną, Sodomą ir Gomorą ir daugelį kitų aiškių įvykių, kuriuos ištiko teisingoji Visagalio ranka.

Šiandien taip pat netrūksta Dievo rykščių, kurias, gal būt, juntame, bet lyg akli vaikai nesuprantame. Tai bedievybės, komunizmo pragariškas šėlimas, pasiryžęs sugriauti visą pasaulį ir tuose griuvėsiuose nusiramimą rasti. Jiems į pagalbą ateina iš vienos pusės prabanga, išteklius, iš kitos — skurdas ir badas.

Tai ženklas, kad katalikai temyli Dievą tik bažnyčiose, o už jų sienų — labiau patį save ar žemės tuštybes. Vis dėlto kiekvienas sugeba apkaltinti kitus, tuo tarpu niekas nepagalvoja, kiek sutaikomas jo paties kasdieninis gyvenimas su Dievo valia, su sąžinės nurodymais.

Tikrai žemė virstų pragaru, — nes žmogus piktnaudoja savo laisvą valią, — jei ne Dievo gailestingoji širdis. Visa laimė, kad Dievas žmogaus neatstūmė: Jis kantriai laukia savo išaukštinto tarno ir žemės dulkės pataisos. Jis neslepia gerų ir blogų pavyzdžių, teikia pagalbos malonėmis. Tačiau užsispyręs, kitų sakramentų. Jei ir lanko bažnyčią, tai nesisaugo blogos aplinkumos, nemeta ydų bei silpnybių gyvenimo.

Petras Markaitis

VISTIEK BAŽNYČIA LAIMĖS

NUO pasaulio sukūrimo kūnas, velnias ir patsai pasaulis dirbo ranka į ranką, kad išmestų Jėzų Kristų ir Jojo Šventą Bažnyčią iš šio pasaulio gyvenimo. Pasaulis gerai suprastamas, kad pamatas pirmiau turi būti sutriuškintas, smeigė į tą Akmenį, ant kurio Jėzaus Kristaus karalija buvo sukurta, ant kurio Jinai stovi šiandien. Bet kiekvienas jų užsimojimas nebuvo pasiektas.

Karalius Erodas šv. Petrą įmetė į kalėjimą, geležies pančiais surakintą. Bet iš Dangaus Dievo pasiuntinys aukso spinduliais šviesdamas sutrupino geležies pančius, atrakino geležines kalėjimo duris ir išliuosavo Viešpaties Jėzaus įpėdinį, šv. Petrą.

Kristaus Šv. Bažnyčia vis stiprėjo, kad ir sunkiai kentėjo prieš pagonišką vyriausybę ir jų dievaičius, vis dėlto išsilaikė ir dar šiandien tebekovoja prieš netikinčias vyriausybes. Nuo tos dienos, kai Šventoji Dvasia nužengė ant apaštalų, iki Konstantino laikų, kol jisai nugalėjo Maksencijų Didįjį, sukariant arti trijų šimtų metų laikotarpį, mūsų Šv. Bažnyčia nukentėjo dešimt žiauriausių ir žvėriškiausių persekiojimų, kurių nė visuotinoje istorijoje negali apsaakyti. Visi Bažnyčios kankiniai mirė su mielu noru dėl savo švento tikėjimo. Ne veltui jų šventa mirtis jiems atidarė dangaus vartus, ir tokiu būdu jie liko šventais.

Pagoniški cėsoriai apipldavo jų kūną smala ir degindavo Romos gatvėse, kad netikintieji nepanorėtų to tikėjimo priimti. Bet šie šventi žmonės, pasiryžę mirti dėl savo tikėjimo, maloniai mirė, tardami Viešpaties Jėzaus Vardą. Bažnyčios tėvai buvo kankinami vienas po kito, bet vistiek Šventoji Bažnyčia augo ir stiprėjo. Pagonių bedieviški elgėsi ir blogas gyvenimas vis stengė įtraukti tikinčiuosius į nuodėmę, bet skaistybė ir Kristus jų šlykštumą sutrupino, Jėzaus dieviški spinduliai apšvietė jų tamsybę.

Per amžius didžiosios vyriausybės stengėsi sunaikinti Bažnyčią ir taip sunkino jos plėtojimąsi. Garsūs valdovai mirė, o visgi Kristaus Šventoji Bažnyčia toliau dirba žmonių gerovei, kad patektų į dangų.

Jonas A. Stocckus (L. K.)

LEGENDA APIE ŠV. JONO ŽEMUOGES IR TOS LEGENDOS PRASMĖ

EUROPOJE, ypač Italijoje, yra plačiai paplitusi švelnaus turinio legenda apie šv. Jono žemuoges. Šv. Jono dieną Madonna (Švenč. Panelė) surenka visus danguje gyvenančius kūdikius ir žavingais, lelijomis žydinčiais takais nuveda juos į savo puikiausius sodus, kur jiems duoda gražiausių ir skaniausių žemuogių iš dangiškų daržų. Ir liūdinčios motinos, motinos, kurios turi kūdikį danguje, šv. Jono dienoje atsisako nuo žemiškų žemuogių, bijodamos, kad Madonna nepasakytų jų mažyčiui: "Tau nėra žemuogių, vargše mažyti, nes tavo motina suvalgė tavo dalį".

Yra pagrindo manyti, jog šia legendą sukūrė moteriška siela, būtent, tokia siela, kuri yra aborto nuodėmės sužeista. "Tau nėra žemuogių, vargšeli, nes tavo motina suvalgė tavo dalį". Tai bus tikinčios motinos sąžinės balsas, kuris ją kaltina, kad ji, dėl savo patogumo nužudžiusi savo kūdikį, tuo atėmė jam laimę pomirtiniame gyvenime.

Kiek tikinčiai motinai sudaro subtiliškąs pagaodos tikėjimas, jog jos miręs pakrikštytas kūdikis yra angelų tarpe ir džiaugiasi "dangišku sodu" grožybėmis, tiek sąžinės priekaištas: "Tu pati jį dar negimusi nužudei ir tuo būdu savimviliškai suvalgei jo dangiškų žemuogių dalį" sudaro baisų sielos skausmą. Gyvenimo patyrimas rodo, kad abortu nusikaltusi motina negali be sielos skausmo prisiminti savo baisų nusikaltimą. Žmogžudystė visada sudaro baisų sopolį ir nerimą nusikaltėlio sieloje; sopolys tuo didesnis, kuo auka yra nekaltesnė ir artimesnė.

Kūdikis, nors dar ir negimęs, yra ir nekaltas ir jo motinai labai artimas ir brangus, todėl jo sunaikinimas dėl asmeninio patogumo sudaro sunkiai pagydomą žaizdą nusikaltusios motinos sąžinėje. Tai pastebėjo jau toks cinikas, kaip italų rašytojas Pitigrilli, kuriam bemaž nieko šventa nėra.

Abortų skaičiaus didėjimas yra tiesiai proporcingas tikėjimo atšalimui: juo tikėjimas

eina silpnyn, juo labiau sąžinė atrofuoja ir abortai virsta "ekonominiu reikalu". Ir vis dėlto toks Pitigrilli, kurio romanų veikėjai pasižymi didele sąžinės atrofija, negalėjo nepastebėti, jog abortas sudaro motinai daugiau dvasinio, negu fizinio skausmo. "Ir aš turiu kūdikį danguje", galvoja viena jo veikėja, grįždama po aborto namo. "Ne, ne, mano kūdikis negaus šv. Jono žemuogių iš Madonos, nes aš jo dalį suvalgiau; aš pati jį nužudžiau". Ir taip galvoja moteris materialistė, kurios gyvenime religija jokios rolės nevaizduoja!

Taigi abortas yra blogas ne vien tautiniu, ne vien humanišku, ne vien sveikatos atžvilgiu, — jis blogas dar ir tuo, kad sužaloja moters sielą, įneša į ją tragingą nerimą. Ir jei nusikaltėlė atgailos nedaro, aborto moraliniai padariniai paverčia moterį moraliniu monstru: padaro ją tinkama bet kuriam nusikaltimui įvykdyti, atima jai moterišką jautrumą, gailingumą.

Taigi abortas žudo ne vien dar negimusių žmogų, bet ir jo motinos moteriškumą, tą moterų galią, kuri neutralizuoja vyrų šiurkštumą, jų palinkimą į muštynes, į žiaurumą. Iš tiesų, argi gali vyrams darvť geros įtakos tokia moteris, kuri savimviliškai "suvalgė savo kūdikio dalį!"

J. Gbs.

A. † A.

EMILIJA POCIENĖ

Mirė rugpiūčio 11 d., 1938 m., 2145 West 23rd Place, Chicago, Illinois.

Už jos sielą TT. Marijonų vienuolyne buvo atlaikytos šv. Mišios. Marijonų Rėmėjai prašomi sukalbėti už jos sielą po dalį rožančiaus, kad Aukščiausias priimtų jos sielą į amžiną dangaus laimę.

DAUGIAU DRĄSOS

“Pirmas žingsnis į kilnumą — drąsa”. — Goethe.

VIENĄ kartą kariuomenės vadas Ziethen buvo pakviestas į vaišes pas karalių Fridriką II, kuriose buvo labai daug aukštų valdininkų ir ponių. Vaišių metu karalius pastebėjo, kad Ziethen nevalgo, ir paklausė, kodėl jis nevalgąs. Ziethen mandagiai pasakė: “Dėkui, Jūsų Šviesenybe! Aš esu katalikas ir, kadangi šiandien penktadienis, aš negaliu valgyti mėsos”. Karalius tuoj įsakė tarnams mėsą pakeisti kitokiais valgiais.

Tas drąsus vyras mokėjo parodyti savo drąsą ne tik karo lauke, bet ir prie stalo, protestantų būryje, viešai pasisakydamas esąs katalikas. Jis drąsiai išpažino savo tikėjimą, nebijodamas jokių pašėpimų.

Ar mums taip kartais nepritrūksta drąsos išpažinti savo tikėjimą? Ar nelaužoma pasnikų, bijodami neišmintingų draugų pašaipos? Ar išdrįstame bent padaryti kryžiaus ženklą prieš valgį ten, kur to kiti nedaro? Išdrįskime visur pasirodyti, kas esą! Argi, bijodamas neišmintingų draugų pašaipos, drįstum iš naujo kalti Kristų prie kryžiaus?!

Rusijoje katalikų persekiojimo metu ginkluoti raudonarmiečiai, sugavę keletą katalikų jaunuolių, reikalavo atsižadėti Kristaus ir Jį išniekinti, grasindami nužudysią, jei to nepadarys. Bet jaunuoliai ramiai atsakė: “Jūs galite mus nužadyti, galite mums širdis išplėšti, bet neatplėšite jų nuo Kristaus!”

Kartais mums tenka girdėti nedorų, dvi-prasmiškų, Dievą įžeidžiančių kalbų. Žinome, kad tai yra bloga. Tad visuomet stenkimės drąsiai pasipriešinti. Nesiduokime save nugalėti nedorų draugų pašaipai, kada kitus nei kardas, nei kulipka nenugali. Pasakykime tik drąsų žodį, o nuraus neprausta-burniai ir nedrįs daugiau nė išsižioti.

Viename kaime buvo didelės vestuvės. Visi linksminosi, gėrė, užė. Vienas jaunuolis sėdėjo už stalo, kitų tarpe, bet degtinės neragavo nei lašo, o vistik buvo linksmas. Ret-

KAREIVIS “SUTVIRTINO”

Kartą vienas Vatikano gvardijos karys, šveicaras, buvo skubiai kviečiamas į savo tėvynę, Šveicariją. Vienoje stotyje jam teko ilgokai laukti traukinio. Tą progą norėdamas išnaudoti maldai, jis truputį pasitraukė toliau nuo žmonių, išsiėmė iš kišenės ražančių ir pradėjo kalbėti. Tai pastebėjo vienas vyrukas, kuris kartu su juo važiavo traukiny. Jam labai keista atrodė, kad toks puikus vyras, su gražia uniforma ir dar su blizgančiu kalaviju prie šono, — dabar kalba ražančių! Norėdamas jį pajuokti atkreipė laukiančių keleivių dėmesį, tardamas.

— Žiūrėkite, jam vistik ne visi namie!

Jaunasis karys vis dar tyli ir toliau meldžiasi. Visiškai išidrąsinęs akiplėša ateina priešais maldingąjį šveicarą ir sako su didele ironija:

— Atleisk, gerbiamas kareivi! Mat, aš jaučiuosi nelabai gerai. Norėčiau atlikti išpažintį. Ar negalėtumėt manęs išklaustyti? Visai neabejoiu, kad Šv. Tėvas jums tą privilegiją suteikė. Juk tiek metų jam tarnavote. O be to kamžą ir stulą, be abejo, turite savo ryšulyje!

— Ne, brangusis drauge! Aš negaliu išklaudyti Tamstos išpažinties. Tačiau be kamžos ir stulos aš Tamstai galiu suteikti “sutvirtinimą”. Ir sulig tais žodžiais drožė tam vyrukui smarkų antausi, kad net šis susvyravo. Tuomet jau ir keleiviai pradėjo šaukti ir sveikinti kareivį.

— Bravo, kareivis!.. Valio tokiam kariui!..

Jaunuolis, taip netikėtai užkluptas, neturėjo nė kur savo akių dėti. Todėl iš čia skubiai pabėgo.

Br. Kestauskas. S. J.

karčiais prisispyrę vyrai ir moters prašydavo jį išgerti nors vieną stiklėlį, bet visi prašymai veltui: jaunuolis abstinentas, jis tvirtos valios vyras, savo pasiryžimą griežtai vykdė. Jo veidą puošia graži, blaivi šypsena.

Daugiau drąsos ir katalikiško nuoširdumo. Drąsa ir pasiryžimas viską nugali!

“Kristaus Karaliaus Laivas”

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
Marijonų Rėm. mokestis ir “Laivas” metams \$3.00

Vien laikraščio “Laivo” prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00

Atskiras numeris 5c

2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Paklausimams Atsakymai

Ar katalikams leista valgyti kiaulių ar kitų šiltakraujų gyvulių smegenis?

Šiame paklausime atsispindi kaž koks dvi-prasmiškumas. Išvengumui įputti į kilpas, paduodame dvilypi atsakymą.

Jeigu norima paklausti ar katalikams leista valgyti šiltakraujų gyvulių (kaip kiaulių, avių ir t.t.) smegenis susilaikymo nuo mėsos dienose, atsakymas yra — ne! Nevalia valgyti tų gyvulių smegenis tose dienose, kuriose nevaina valgyti tų gyvulių mėsos.

Tačiau, jeigu norima paklausti ar katalikams niekad nevalia valgyti tokių gyvulių smegenys, atsakymas irgi yra — ne, nes šalia pasninko ir tam tikrose dienose susilaikymo nuo mėsos įsakymų, nėra jokių kitų įstatymų, kurie draustų katalikams kokius valgius valgyti.

Kodėl per iškilmingas Mišias žmones smilkina smilkalu?

Per iškilmingas Mišias (t. y. kada kunigui asistuoja dijakonas ir subdijakonas) žmones smilkina smilkalu, kad tokiu būdu išreikštų jiems pagarbą, nes kiekvienas pakrikštytas katalikų Bažnyčios narys yra šventosios Dvasios buveinė. Antra, nes katalikai klausantieji Mišių atnašauja Visagaliui Nekruvinąją Auką kartu su kunigu ir per jo rankas. Katalikai sudaro vieną didelę šeimyną, kurios galva yra Jėzus Kristus. Kiekvienas šitos šeimynos narys yra Dievo vaikelis ir todėl vertas pagarbos. Bažnyčia tai išpažįsta žmonių smilkymu per iškilmingųjų Mišių ofertorijumą.

Ar yra nuodėmė skaityti kitų žmonių dienynus ir laiškus be jų leidimo?

Taip, tikrai yra nuodėmė ir tai neteisimumo nuodėmė. Šalia to, dar yra paslapties sulaužymas, ko pati prigimtis nepakenčia. Nė vienam nepatinka kai kitas skaito jo laiškus ar užrašus.

Ar nekatalikai gali pelnyti atlydus lygiai kaip ir katalikai už švento vandenio varto-

jimą ar už atsidūsėjimo sukalbėjimą?

Kad asmuo galėtų pelnyti atlydus, reikia, kad jis būtų pakrikštytas, neišskirtas iš Bažnyčios, pašvenčiamos malonės stovyje ir kad būtų pavaldinys tų vyresniųjų, kurie teikia atlydus. Jeigu visos sąlygos išpildomos — asmuo gali atlydus pelnyti — kitaip ne.

Jeigu mano dėdė (t. y. mano tėvo brolis) numirtų, ar galėčiau vesti jo žmoną?

Ne, nebent gautumėte (paprastai per kleboną) leidimą, kuris suteikiamas tik dėl svarbios priežasties. Vedybinės giminystės šalutinės linijos antrasis laipsnis ardo moterystę, taip jog jos negali būti tarp asmenų šitaip susigiminiavusių, nebent gautų ypatingą leidimą. Šiame atvejuje, teta kaip tik yra giminė savo brolėnui tokiam antrame vedybinės giminystės laipsnyje, ir todėl kaip jau sakyta, be leidimo moterystė yra negalima.

Ar tvanas tikrai įvyko ir ar buvo visuotinas taip jog būtų apsemęs visą žemę?

Taip, tvanas tikrai įvyko — nėra jokio abejojimo. Čia nėra kokia pasaka. Visi sutinka, jog Eufrato slėnyje kadaise yra buvęs viską naikinantis potvynis. Nors šandie nėra aiškiai žinoma kada jis įvyko, bet ateityje iš iškasentų bus galima bent apytikriai spręsti kada taip yra buvę.

Kas buvo Kaino žmona ir iš kur ji atsirado, kadangi Pradžią Knygos IV perskyrime neminima, jog Adomas ir Ieva būtų turėję kitų vaikų, kaip tik Kainą ir Abelių?

Kaino žmona buvo Adomo duklė, o paties Kaino sesuo. Dievas leido pasaulio pradžioje tokias moterystes, nes žmonija nebūtų galėjus kitaip išsiplėsti ir pripildyti žemę. Pradžią Knygos IV perskyrime aprašymas apie Kainą ir Abelių jokių būdų neužginčija, jog Adomas turėjo kitų vaikų. Kadangi pasakyta, jog Kainui ir jo žmonai gimė sūnus, reiškia, jog Adomas ir Ieva turėjo daugiau vaikų: šalia Kaino ir Abeliaus turėjo būti ir kitos lyties, kitaip žmonių giminė būtų veikia išnykus.

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Reimso Katedros Pašventinimas

Reimso mieste yra sena, gotų stiliaus katedra. Ši katedra, prancūzų pasididžiavimas ir paguoda. Iki Napoleono viešpatavimo visi prancūzų karaliai ten vainikavosi. Didžiojo karo pradžioje 1914 metais gražioji Reimso katedra buvo subombarduota vokiečių patrankomis, nes katedros bokšte prancūzai buvo įsitaisę observacijos (stebėjimo) punkta.

Vokiečių barbariškumu pasipiktino visas kultūringas pasaulis. Pasibaigus karui prancūzai, ypač Reimso Kardinolas Lueon ir miesto meras Marchandean (sk. Maršando), sumanė šią katedrą atstatyti. Per 20 metų ėjo intensyvus darbas. Aukos plaukė iš viso pasaulio.

Šiomet liepos 10 d. katedra buvo iškilmingai pašventinta. Šventino popiežiaus legatas Reimso kardinolas Suhardas. Į pašventinimo iškilmes suvažiavo daugybė žymių svečių net iš užsienių. Svečių tarpe buvo ir Londono kardinolas. Iškilmės truko 3 dienas.

Baus Kalėjimu

Suomija nors protestantų šalis, tačiau jos valdžia suprato, kad konkubinatai arba neteisėtos moterystės yra pačiai valstybei žalingos ir žada tokius bausti kalėjimu.

Kryžiai Olandijoje

Prasidėjo plati akcija, kuri stengiasi visoje įstaigose pakabinti kryžius. Mieste Vouv kryžius tapo jau patalpintas rotušėje. Nutarta kiekvieną miesto valdybos, posėdį pradėti malda.

Gydytojai Pas šv. Tėvą

Popiežius priėmė 150 Romos gydytojų, kurie atlikę rekolekcijas, panorėjo gauti šv. Tėvo palaiminimą. Kalbėdamas gydytojams, Popiežius pagyrė naudingą ir kilnų gydytojų luomą, kurie taip daug kenčia ir pasišvenčia ligonių labui.

Religijos Įžeidimas

Neseniai Vokietijoje mokyklų vyriausybė išleido raštą, kuriame niekina ir žemina krikščionybę, vadindama ją vergų ir nepilno proto žmonių religija ir lygina mūsų tikiybines tiesas su komunizmu. Vatikanos organas "Observatore Romano" pažymi, kad to rašto turinys yra tiesiog negirdėtas kat. Bažnyčios užgavimas.

žionybę, vadindama ją vergų ir nepilno proto žmonių religija ir lygina mūsų tikiybines tiesas su komunizmu. Vatikanos organas "Observatore Romano" pažymi, kad to rašto turinys yra tiesiog negirdėtas kat. Bažnyčios užgavimas.

Nužudyto Misijonieriaus Grįžimas

Kinijoje nužudyto amerikiečio misijonieriaus P. O. Donovanos kūnas Amerikoje sutiktas labai iškilmingai. Misijų seminarijos koplytėlėje pamaldas laikė žuvusiojo brolis, dalyvaujant ir senutei motinai. Misijonieriaus palaikai palaidoti šventoriuje. Po pamaldų motina pareiškusi, kad ji buvusi pasirengusi matyti vieną sūnų mirštantį kaip kankinį, nes jos trys sūnūs dirba misijose.

Amerikai Paskirtas Naujas Vyskupas

Washington. — Apaštališkas delegatas J. A. Valstybėms J. E. arkivyskupas A. G. Cognani paskelbė, kad Burlingtono, Vt., vyskupijai vyskupu šventasis Tėvas Pijus XI paskyrė kun. M. F. Brady iš Hamden, Conn.

Naujas vyskupas užims mirusio bal. 1 d. vyskupo J. J. Rice vietą.

Tikybinė Padėtis Sovietuose

Veidmainiška naujoji Stalino konstitucija davė tikibinę laisvę tik teorijoje arba ant popieriaus, praktikoje gi (gyvenime) tikyba yra suvaržyta labiau negu pirmiau. Nuo poros metų prieštikibinė agitacija pradėjo dar intensyviau varyti savo darbą. Jų laikraštis "Bezbožnik" dabar jau pasiekė net 230 tūkst. egzempliorių, atidaryta 19 muziejų, kuriuose surinkta medžiaga kovai su religija. Kaip kovoti su religija mokinama specialiuose kursuose.

Jau 20 metų kaip Rusijoje įsigalėjo bolševizmas, kario svarbiausias tikslas buvo ir yra — visai panaikinti religiją ir ją išrauti iš žmonių širdžių. Kokie gi šitos kovos rezultatai? Pats bedievių vadas žydas Jaroslavskij duoda atsakymą. Dejuoja jis savo laikrašty "Antireligioznik", kad cerkvę lanko ne tik seniai, bet ir jaunimas, išaugęs jau prieš bolševikų. Viename fabrike dirba 10

tūkst. jaunų darbininkų, jų tarpe rasta 50 dvasiškių, kuriuos darbininkai stropiai slėpė. Iš viso dabartinėj Rusijoje vienas trečdalis gyventojų priklauso pravoslavų bažnyčiai. Voronežo apylinkėse rastas slaptas moterų vienuolynas, kurį buvo suorganizavusi jaunos bolševikų mergaitės.

Pastebėta, kad religijos persekiojimas iššakė dvasinę reakciją (pasipriešinimą), kad jaunimas kai kur jau atvirai pradėjo reikalauti cerkvių atidarymo. Daugelis dvasiškių uoliai lanko, žinoma slaptai, žmones ir stiprina juos tikėjime ir pasiryžime dėl jo kentėti. Ar pravoslavija nugalės Kryžiaus priešą? Ne. Pravoslavija to neįstengs padaryti, nes ji yra erezija. Tiesa, rusų jaunimas lanko cerkves ir slaptas pamaldas, bet ten jie pakliūva į įvairių sektų fanatiškus vadus, kurie tik iškraipo tikrąjį pamaldumą ir tikėjimą.

Kryžius nugalės savo priešus, bet tik tada, kada Rusija duosis vadovauti Kristaus vietininkui — Popiežiui. Tą pradeda suprasti rusų pravoslavai ir apie tai jau pradeda kalbėti.

Ispanijos Kankiniai

Laikraštis "Lettres de Rome" š. m. liepos m. 1 d. rašo, kad per Ispanijos naminių karą vyriausybininkai iki šiol jau yra išžudę 11,000 (vienuolika tūkstančių) katalikų dvasininkų. Šis baisus skaičius rodo, kad šiuo metu dvasininkų skaičius Ispanijoje yra labai sumažėjęs.

Ragina Tikinčiuosius Į Katalikišką Akciją

Leavenworth, Kans. — Vincent C. Allred, katalikas advokatas, pasakė, kad katalikai ne tiek turėtų protestuoti prieš komunistų visokių kongresus, kiek turėtų panaudoti tokią pat taktiką, rengti kongresus, turėti pasitarimus, specialias bažnytines pamaldas. Pasitarimų, suvažiavimų ar kongresų metu aurėti bažnyčioje visą laiką įstatytą Šv. Sakramentą, sadaryti nakties laiku garbinimą Jėzaus bažnyčiose. Jis sako, kad taip veikidami katalikai daug daugiau laimėtų, didesnę visuomenės opinią atkreiptų į save ir į Bažnyčią, ir tikriau sulaukytų komunizmo bangas, nekaip protestais prieš bedieviškus komunistų kongresus.

Sąjudis Prieš Blogus Raštus

New York. — Įvairios draugijos ir organizacijos sujudo ir kelia protestus prieš šlykščius žurnalus ir laikraščius, kurie paveikslais ir aprašymais traukia jaunuosius į ištvirkimą. Daugely vietų įvairių draugijų atstovams pareikalavus policija uždraudė pardavėjams laikyti netinkamus žurnalus. Kai kur katalikai vieningai susitarė nieko nepirkti iš tų parduotuvių, kur parduodami šlykštūs žurnalai. Tai geriausia priemonė prieš blogus raštus.

Religinis judėjimas Rusijoje

1937 m. Rusijoje buvo visuotinas žmonių surašinėjimas. Duomens gauta tokie, bet vyriausybė jų neskelbė, kad 2 trečdaliai visų kaimiečių, t. y. 80 mil. iš 120 mil. ir 1 trečd. — miestiečių, t. y. 13 mil. iš 40 mil., nepaisydami pavojų ir grasinimų, įsirašė kaip tikintys. Reikia manyti, kad tikinčiųjų skaičius yra dar didesnis, nes dalis galėjo nedrįsti prisipažinti. Apie 30,000 religinių bendruomenių yra įregistruota, o kiek yra slaptų, be bažnyčių ir kunigų tikinčiųjų bendruomenių? Nors komunistai giriasi, kad religijos socialinės šaknys yra išrautos, tačiau religijos reikšmė didėja. Net jaunoji karta, kimusi po 1910 m., linksta į religiją. Ir šiaudien vaikai krikštijami, mokiniai po drabužiais nešioja kryželius, lanko bažnyčias. Studentai gieda bažnyčių choruose. Net jaunieji komunistai kartais dalyvauja pamaldose. Bažnyčios dažnai pilnos jaunų žmonių. Kalėjimuose ir koncentracijos stovyklose, kur yra per 150 vyskupų, slapta išmokomi ir pašvenčiami kunigai, kurie, kaip keliauja darbininkai, aprūpina tikinčiųjų reikalus. Pamaldos laikomos miškuose, negyvenamuose trobėsiuose, o kartais ir butuose, nors už tai gresia mirtis ir ištrėmimas. Maldaknygės parašomos ranka ir multiplikuojamos.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Paminklas Dariui - Girėnui Soldine

Kaunas. — Dariaus ir Girėno žuvimo vietoje Soldine Lietuvos Aero Klūbo valdyba, esą, yra numaciusi pastatyti paminklą. Netrukus šio reikalu į Vokietiją žada vykti

Aero Klūbo atstovai tartis šiuo klausimų su atatinamomis vokiečių įstaigomis. Sakytas paminklas bus statomas ateinančiais metais.

Priešalkolinė Paroda Kaune

Kaunas. — Šiomis dienomis buvo uždaryta Kaune su dideliu pasisekimu vykusį priešalkolinę parodą, kuri perkeliama į provinciją. Kaune parodą aplankė per 40,000 asmenų.

Organizuojama Jubiliejinė Religinio Meno Paroda

Kaunas. — Ryšiam su 550 metų Krikščionybės ir 20 Lietuvos nepriklausomybės sukaktuvėmis š. m. gruodžio mėn. pradžioje bažnytinio meno muziejuje religinio - bažnytinio meno paroda. Parodą ruošia Bažnytinio meno draugija.

Šaulėsįsteigė Tautinių Rūbų Audyklą

Raseiniai. — Šaulės moterys Raseiniuose įsteigė tautinių rūbų audyklą. Bus audžiami žemaičių stiliaus tautiniai moterų drabužiai. Audyklą per metus pagamins keletą dešimčių eitučių, kurios prieinamomis sąlygomis bus platinamos per mokytojų knygyną tarp apylinkės moterų.

3000 Nori Pamatyti Nepriklausomą Lietuvą

Iš Vilniaus patirta, kad Vilniaus vaivadijoje yra paduota 3000 prašymų leisti išvykti į Nepriklausomą Lietuvą. Prašytojai yra įvairiausių užsiėmimų kuriuos labai sunkiai leidžia atvykti į Kauną ar kitas nepriklausomos Lietuvos vietas.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Amerikiečių Draugija Kaune

Prieš keletą mėnesių Kaune įsisteigė amerikiečių draugija, kuri gražiai pradėjo veikti. Tos draugijos iniciatyva šiemet suruošta Kaune Jungtinių Amerikos Valstybių Nepriklausomybės Šventės (Liepos 4 d.) paminėjimas, kurio išskilmės į kauniečius padariusios gražaus išpūdzio. Tuo įvykiu buvęs labai patenkintas ir Jungtinių Valstybių pasiuntinys Lietuvai.

Pažymėtina, kad amerikiečių draugiją suorganizavo ir jos priešakyje stovi buvę dienraščio "Draugo" redaktoriai ir bendradarbiai: Julius Kaupas, dr. K. Pakštas, Pr. Zdanuskus, dr. Al. Račkus (kuris dabar lankosi Amerikoje), ir kiti.

Toji draugija galės naudingai pasitarnauti Amerikos lietuviams ir tuo pačiu ir Lietuvai.

Praėjo Lietuvių Diena Su Dideliu Pasisekimu

Rugpiūčio 14 d., TT. Marijonų ūkyje įvyko Lietuvių diena. Seminarijos koplyčioje šv. Mišias celebravo gerb. kun. Antanas Andriušis, MIC., dienraščio "Draugo" adm. Pamokslą pasakė d. g. Tėvas provincijolas, kun. Jonas Jakaitis, MIC.

Žmonių buvo daug. Nuotaika graži. Programa įdomi — įvairi. Buvo ir laimėjimų.

Pirmą dovaną gavo C. Leketas, 1222 S. 48th Ct., Cicero, Ill. Nr. 4092; antrą dovaną gavo Nr. 1980. Jau atsišaukė.

Trečią dovaną teko Ray Shimanski, 903 — N. 21st Ave., Melrose Park, Ill., Nr. 1516; ketvirtą dovaną teko Mrs. Peters, 3148 So. Litanica Ave., Chicago, Ill., Nr. 3430; penktą dovaną teko Miss L. Jurionas, 12320 So. Pecora St., Chicago, Ill., Nr. 299.

Visi, kurie turite virš pažymėtus numerus, prašome pristatyti į "Draugo" ofisą ir gausite skirtas dovanas.

Kunigų Vienybės ir "Motinėš" Draugijos Seimai

Šiais metais Kunigų Vienybės seimas įvyks ketvirtadienį, rugpiūčio 25 d., 10 valandą ryto, Hotel New Yorker, New York, N. Y. Visi Amerikos lietuviai kunigai raginami tame seime dalyvauti.

2 val. po piet ten pat įvyksta ir "Motinėš" draugijos seimas.

Kun. Valūnas Paskirtas Šv. Juozapo Parapijon

Šį pavasarį iššvestas kunigas Jonas Valūnas gavo naują paskyrimą, būtent, į Šv. Juozapo parapiją, kur klebonauja monsig. J. V. Miliauskas. Iki šiol jis vikaravo Šv. Onos parapijoj, Tobyhanna.

A. A.

KUN. PRANCIŠKUS VAITUKAITIS

1

1

8

9

8

3

8

8

Uolus "Laivo" Rašytojas, Rėmėjas ir Platintojas

AMŽINĄ ATILSĮ DUOK JAM VIEŠPATIE!

Šiandien, malonūs skaitytojai, jus pasiekia skaudi žinia apie kun. Pranciškaus Vaitukaičio netikėtą ir staigią mirtį. Beveik neįtikėtina: rugp. 14 d. velionis lankėsi Marijonų Seminarijos Rėmėjų piknike, lankėsi Šv. Kazimiero Akademijos Rėmėjų Draugijos išvažiavime, praėjusį pirmadienį dalyvavo Šv. Kazimiero Vienuolyno iškilmėse, išrodė sveikas ir linksmas, o šiandien jo gyvųjų tarpe nebėra. Ktvirtadienio rytą apie 6:30 valandą, besirengdamas eiti į bažnyčią šv. Mišių laikyti, staiga krito ir mirė nuo širdies atakos. Beje, praėjusį pirmadienį, rugpiūčio 15 d., velionis minėjo 50 metų amžiaus sukaktį.

A. a. kun. Pr. Vaitukaitis buvo Šv. Juozapo parap., So. Chicago, klebonas. Šioj vietoj išbuvo per keletą metų. Parapijonai jo darbais nepaprastai džiaugėsi, nes puikiai tvarkė parapiją, klebono pareigas ėjo didžiausiu atsidavimu. Visur pasižymėjo nepaprastu uolumu ir atsidavimu savo pareigoms. Visur žmonės jį mylėjo, nes velionis ju gerovei dirbo dideliu atsidavimu ir nuoširdumu. Tai buvo kunigas pilna to žodžio prasme.

Ypatingai daug palankumo velionis yra parodęs lietuvių vienuolijoms. Jis buvo nuolatiniš ir stambus Šv. Kazimiero Seserų, Tėvų Marijonų ir kitų kongregacijų rėmėjas. Berods, nebuvo marijonu vienuolijos gyvenime įvykio, kurio velionis nebūt parėmęs ar tai savo darbu ar auka. Tarp kitko reikia pažymėti, kad Marijonu Seminarijos koplyčią puošia jo lėšomis įtaisytas gražus, spalvuotas langas.

A. a. kun. Pranciškus buvo labai artimas ir nuolatinis dienraščio "Draugo" ir savaitraščio "Laivo" bendradarbis. Jo religinio turinio straipsniai dažnai puošdavo šiu mūsų laikraščių skiltis. Paprašytas parašyti kuriai nors šventei straipsnį, niekuomet neatsakydavo. Nežiūrint kaip daug būdavo užimtas parapijos reikalais, bendradarbiauti laikraščiams laiko visuomet surasdavo, nes jis buvo giliai įsitikinęs, kad apaštalavimo

darbe katalikiškoji spauda vaidina labai didelį vaidmenį. Dėl to, jis ir raštais ir gyvu žodžiu ragindavo tikinčiuosius ir skaityti ir remti katalikiškuosius laikraščius. Per keletą metų velionis buvo dienraščio "Draugo" bendrovės direktorius.

Reikia pastebėti, kad a. a. kun. Pranciškus parašė ir savo lėšomis išleido keletą naujų religinio turinio knygelių, kurias dažniausia už dyką žmonėms dalindavo.

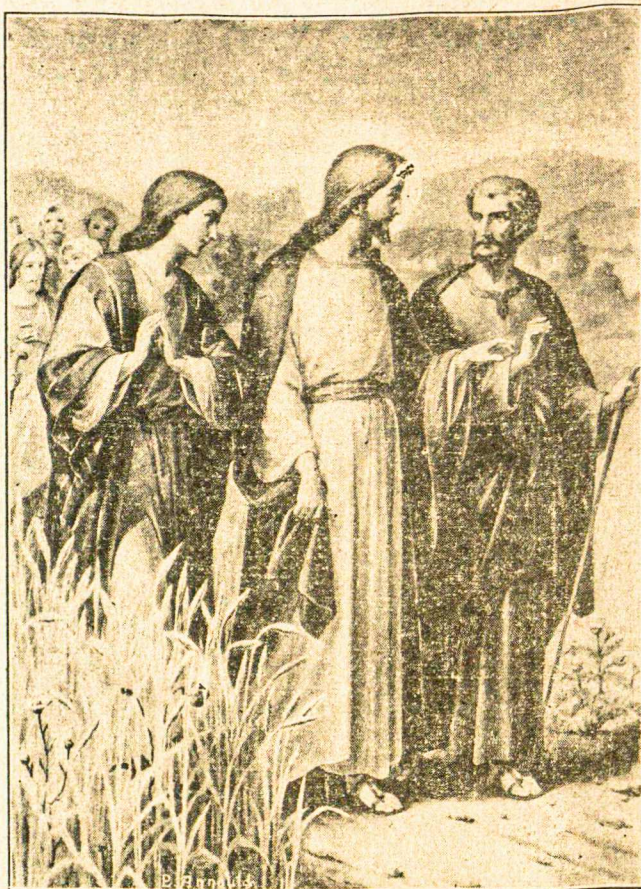
Prieš keliolika metų velionis lankėsi Lietuvoje ir kituose Europos kraštuose. Ta proga parašė ir išleido savo kelionės įspūdžius. Tai jau didesnis jo kūrinys, kuris skaitytojų yra mėgiamas.

Kun. Pranciškus buvo iškalbus vyras. Dėl to jis dažnai būdavo kviečiamas su pamokslais į kitas parapijas. Jis būdavo kviečiamas ir su prakalbomis apie įvairius mūsų visuomenės reikalus, kurie jam tikrai nuoširdžiai rūpėdavo. Šiais metais liepos 11 dieną Chicagoj bėves pirmasis Amerikos lietuvių parapijų chorų seimas, — kun. Vaitukaitį buvo išrinkęs dvasios vadu.

Velionio kelias į kunigystę buvo idomus. Nelengva buvo ateiviui, dar gi nebejaunam, sėdėti vienam suole su jaunais. Pasiiekti kunigystę reikėjo didelio patvarumo ir ryžtumo. Tačiau, "Viską galiu Tame, kars mane stiprina." Velionis viską nugalėjo, savo aukštą pašaukimą pasiekė ir per 19 metų vaisingai darbavosi, kaipo uolus, iškalbingas kunigas, didelis visuomenės veikėjas ir gabus rašytojas. Ir tikrai skaudu yra, kad, rodos ir nelaiku, negailestingoji mirtis nutraukė jo gyvybę.

A. a. Kun. Pranciškus buvo TT. Marijonų Rėmėjų amžinas narys. "Laivas" neteko vieno darbštaus ir nuolatinio bendradarbio. Bet jo darbai yra gyvi mūsų tarpe. TT. Marijonai už jo sielą atlaikys dvejas šv. Mišias, o kiti nariai prašomi už jo sielą sukalbėti po dalį rožančiaus.

Pjūtis Didele -- Darbininkų Maža

Marijonų Nekalto Prasadėjimo švč. Panos Marijos Kongregacija kviečia pamaldžius jaunuolius stoti į jų vienuoliją.

Marijonai Amerikoje atlieka įvairių kilnių darbų:

a) jie leidžia dienių ir savaitinių laikraštį;

b) skelbia misijas katalikų parapijose;

c) darbuojasi tarpe nekatalikų Azijoje ir kitur.

Tuos įvairius darbus atlie-

ka broliukai vienuoliai ir kunigai vienuoliai. Darbais pasidalina sulig palinkimų, gabumų ir įgyto mokslo.

Studentai norintieji mokytis į **KUNIGUS MARIJONUS**, gali atvykti kaip tik užbaigia High School (klasinį kursą), išeiti du prirengiamuosius kursus Marijonų Seminarijoje, ir atlikus naujokyną, mokytis filosofijos ir teologijos mokslų.

Būti vienuoliu broliuku, arba vienuoliu kunigu — tai ypatingas Dievo pašaukimas. Jaunuoli! jei savyje jauti balsą tave šaukiantį visiškai pasiaukoti Dievo tarnybai ir žmonių gerovei, tai tuojaus rašyk vienvalijos viršininkui sekančiu adresu:

Very Rev. Provincial,
Marian Seminary,
Hinsdale, Illinois.